



## 1r ACCÈSSIT CATEGORIA JOVE

EVA VILARRASA COLOMER

### LA CAIXA MUSICAL

A la nostra habitació, a la tauleta de nit del costat de la llitera de baix hi teníem aquella caixa grisa. Vella i rovellada. Tenia un pany amb una clau menuda enganxada. Quan érem més petites tu solies girar aquella clau amb certa freqüència: quan baixaves de la llitera de dalt pels matins, quan jugaves a nines, mentre feies els quadernets de mates, abans d'anar a dormir... Pressionaves el dit índex i el dit polze fent aquella pinça amb els dits que a mi sempre m'ha fascinat. Aquella pinça que et permetia abastir-ho tot, adaptar la teva mà a tots els objectes. Aleshores, fent la força exacta, ni més ni menys, feies un moviment cap a l'esquerra amb el canell i la caixa s'obria.

Amb la caixa oberta sonava la melodia de *Puff era un drac màgic* i s'alçava una ballarina: cames primes, peu hissat en punta, cabells rossos recollits i un mallot color rosa. Feia voltes mentre sonava la cançó. Com m'arribava a agradar aquella cançó. Em feia pessigolles a les orelles i em feia riure de cop i volta. Encara que tu no ho veiessis, encara que els músculs de la cara no se'm tensessin com a tu, encara que no se m'inflessin les galtes ni se'm fessin petites arrugues al costat dels ulls. Jo reia, t'ho prometo.

Aviat vas parar d'obrir-la, per això. Et vas fer més alta i voluminosa. Els pits se't van fer rodons com els de la ballarina sota el mallot. Sorties de casa i no sabia quan tornaries. No sabia com explicar-te que trobava a faltar aquelles nits en què et ficaves dins els meus llençols amb la llanterna i m'explicaves secrets. "Sota el teu llit hi ha monstres", em vas dir un dia, "sé que vols que vingui amb tu perquè tens por, encara que no sàpigues dir que tens por".

Tinc por. Vull saber dir-t'ho i saber dir-te que també trobo a faltar quan volies jugar a cuinetes amb mi. M'estiraves del bracet i m'asseies al costat dels fogonets i em feies provar tots els plats que cuinaves. M'apropaves la tassa al nas perquè olorés aquell cafè imaginari, a la boca perquè el tastés. M'omplies la falda de petits utensilis de cuina, fruites de plàstic, pots de vidre buits que la mama ens donava perquè juguéssim quan ja eren gastats. "Ara què cuinem, Melina?" Deies prement els llavis d'aquella manera que fan els grans. "Què cuinem als nostres filllets?" Jo premia també els llavis i deia canelons gratinats. Però de la meva boca mai sortien mots com de la teva, només algun soroll brusc i massa intens. "Mmm bona idea", responies, "macarrons amb tomàquet". I a mi allò ja m'estava bé. M'agafaves una mà, me l'estrenyies contra la cullera i donaves voltes com si remenessis amb el meu braç. "Tu vas remenant la salsa, sí Melina? Jo poso a bullir l'aigua."

Nit i dia tu eres la meva veu, la meva mà. Però els dracs viuen per sempre, pensava jo, i el nens es fan grans.

Vas començar a pintar-te els ulls i ja no volies menjar ni macarrons ni canelons. Deies que et feien les cuixes massa grosses i que no agradaves als nois. Jo pensava quins nois més tontos, que no els agraden unes cuixes que funcionen.

Quan portaves algú a casa de seguida us tancàveu a l'habitació. Ara en teníem una per a cadascuna i tu t'havies endut la caixa musical a la teva.

Una vegada el pare et va demanar que em donessis el berenar i tu et vas enfadar molt perquè en aquell moment no podies: estàveu estudiant biologia. Em vas donar una cullerada de iogurt i jo te la vaig escopir a sobre. No volia enrabiart-te però tampoc volia que paressis d'estudiar per mi. No tenia gens de gana.

Vam estar un parell de setmanes enfadades: jo perquè volia conèixer les teves amistats, tu perquè pensaves que volia robar-te protagonisme. Hagués venut l'ànima per ser personatge secundari. L'ànima no em servia de res si no podia ensenyar-vos-la a tu, al papa o a la mama.

Els pares, però, només et renyaven a tu perquè la ràbia et feia posar-te de morros i treure paraules lletges per la boca i, en canvi, a mi la ràbia només feia que esgarrapar-me les parets d'un cos que m'era gàbia. Només tu m'intuïes les emocions. Sabies que quan estava contenta la boca se m'entreobria i em sortien aquells moviments circulars amb les mans i quan estava trista se m'aclucaven els ulls i em tremolaven els peus.

Ens vam reconciliar un vespre com si res. Tu vas venir a la meva habitació i em vas deixar la caixa musical a la tauleta de nit, on sempre havia estat. Vas girar la clau i la ballarina va aflorar de dins com feia temps que no li veia fer. Et vas arraulir amb mi sota els llençols i em vas dir que una vegada, a 5è de primària, havies escrit un redacció sobre els monstres de sota el meu llit. La síndrome de Rett, havies escrit, és com una caixeta musical. Per fora no sembla fer gaires coses, però si estires el braç i gires la clau, a dins, hi descobreixes una nena preciosa que canta i que balla. Està amagada i necessita les mans dels altres per sortir.

Vas quedar-te una estona callada i just abans d'adormir-nos les dues vas estirar el braç i vas eixugar-me amb la màniga un mica de saliva que m'havia regalimat per la barbeta. Tenia la boca entreoberta.

\*\*\*

*La síndrome de Rett és un trastorn neurològic causat per una anomalia al cromosoma X. Només afecta a nenes i és la segona causa més freqüent de retràs mental després de la síndrome de Down, malgrat ser tan poc coneguda. Les nenes Rett pateixen d'apràxia, el que significa que per molt que el seu cervell ho ordeni, no poden executar la majoria de moviments motors voluntaris, cosa que les dificulta molt per una correcta autonomia i comunicació amb el món que les envolta.*

**PSEUDÒNIM: SINESTÈSIA**